

д

След цял ден плашене на хората Горски седна на стола, завъртя се към прозореца, запали си цигара и се усмихна на себе си. Докъде я беше докарал: от учен – до това да се чувства като че ли работи призрак при влакчето на ужасите в някой увеселителен парк.

Занимаваше се с редкия тип хора, които поради някакво леко увреждане на мозъка не изпитват никакъв страх. Беше класифицирал страха на типове, групи, подгрупи и подподгрупи, като беше прокарал такива фини разделителни линии между възможните причини, плашещи нормалните хора, че когато се заровеше в записките си, понякога се смееше наум, че му приличат на изгубено съчинение на Аристотел.

В определени моменти му се струваше, че живее в един постоянен Хелоуин. Друг път – все едно бе режисьор на спектакъл, защото в „Стаята на ужасите“ – където изследваше пациентите си – непрекъснато трябваше да разработва нови сюжети, отново и отново създаваше представления, гигове, опитваше нови материали и подходи. Работеше със сценични работници, костюмографи, интериорни дизайнери, звукови техници, колористи, статисти, готвачи, звероукротители и с кого ли още не. Бюджетът му позволяваше напълно да развихри въображението си. Беше спечелил проект, финансиран от Организацията, която сериозно беше развързала кесията, така че университетът му да проведе тоя нечувано продължителен и скъп експеримент. В света на науката изследователите рядко имаха възможността за чак такъв лукс.

Тези дни Горски беше достигнал до интересни изводи за връзката между невъзможността да те стреснат или уплашат и амигдалата, тази тайнствена и най-централна част от човешкия мозък. От известно време систематизираше данните и резултатите в ума си и скоро щеше да дойде ред да направи големия удар. Блестящият доклад! Как да направим хората безстрашни.

Покрай работата с най-обезпокоителните миризми, вкусове, звуци, докосвания и образи, Горски сам беше притъпил усещането си за уплах. Механизмите на страха за него бяха дотолкова познати, че вече той самият почти не можеше да им се поддаде. И точно сега, докато допушваше цигарата и гледаше странно сивия облак навън, Горски се смрази от ужас. Как да направим хората безстрашни? Изследване, финансирано всъщност от военните? Защо? Прималя му, отпусна се на стола, загубил всякакъв смисъл, и му се стори, че облакът от сив стана черен.

Горски веднага съобрази, че може да напише текста така, та да остави най-важната информация за себе си. Никой не знаеше до какво беше достигнал той в последните пет дни. Можеше да не споменава за някои неща. Да, щеше да е добра разработка, но не революционна. Щеше да е очевидно усърден труд, но нямаше да има блясък. Кариерата му нямаше да се изстреля шеметно във висините. Представи си наградите, публикациите, приемите, ръкоплясканията, хонораратие. Не можеше така лесно да се откаже от всичко това. А и да не спомене за най-важните открития?

В този момент Горски се замисли за първи път как така някой някъде, когото той никога не беше виждал, вече е успял да корумпира мозъка му. Изправи се бавно, с усещането, че е торба от зебло пълна с кокали, и се насочи към коридора, стигна палтото си, окачено до вратата, поздрави по име чистача, Марко, който му пожела спокойна нощ, после направи крачка навън.

Там вятърът веднага го блъсна в носа и подкачи полите на палтото му.

„Не, няма. Докладът няма да е блестящ. Няма да почиваме на Хонолулу“ – си каза той. После се задвижи видимо по-чевръсто през сивата американска есен.